

‘Délicieux’ is een schilderachtig drama over democratisch eten

Boter! IJs! Chefkok Manceron roept, en zijn koksmatjes rennen rond. Een achttiende-eeuwse keuken. Veel koper en vuur. Duiven draaien aan het spit. Een belangrijke dag voor deze man in dienst van een hertog. Die pruikdragende aristocraat wil zijn gasten, al even nuffig witbepoederd, imponeren. Maar te veel creativiteit komt Manceron duur te staan. Gedesillusioneerd begint de vooruitstrevende kok dan iets wat rond 1780 een nieuw concept is: een restaurant. Voor mensen die aardappels en truffels wél kunnen waarderen.

Geëngageerde Rousseau-lezende zoon

Kan goed eten democratisch zijn? Scenarist-regisseur Éric Besnard situeert een drama over een man van het volk, die via omwegen zijn plek in de nieuwe sociale orde vindt aan de vooravond van de Franse Revolutie. Mooi, om via eten – als voeding, cultuur, sociaal bindmiddel – iets te vertellen over historisch grote verschuivingen. Inspiratie krijgt Manceron van zijn geëngageerde Rousseau-lezende zoon, die ook nog eens vegetariër is. En van een raadselachtige vrouw (Isabelle Carré) die een geheel eigen route kiest op de maatschappelijke ladder. Ze dringt zich beroepsmatig aan zijn keukenschort op.

De in eigen land drukbezette Gregory Gadebois (*Police, J'Accuse*) is een acteur van het kleine gebaar. Toch krijgt hij net te weinig te doen in een conventioneel opgezet script met brave dialogen, dat eigenlijk niet echt geïnteresseerd is in politiek of geschiedenis. Ook niet in koken trouwens. Besnard besteedt wel veel aandacht aan interieurs met schilderachtig licht en stilleven van fraaie ingrediënten. En, toegegeven, dat kijkt smakelijk weg.